BİRHAN KESKİN

Kim Bağışlayacak Beni

metis

BİRHAN KESKİN

Kim Bağışlayacak Beni

Birhan Keskin 1963 yılında Kırklareli'nde doğdu. 1986 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji bölümünü bitirdi. İlk şiirini 1984 yılında yayımladı. 1995-98 yılları arasında arkadaşlarıyla birlikte *Göçebe* dergisini çıkardı. Çeşitli yayın kuruluşlarında editör olarak çalıştı. Şairin 1991 ile 2002 arasına ait beş şiir kitabını 2005 yılında yayımladığımız *Kim Bağışlayacak Beni* ile tek ciltte topladık. 2005'te onun yanı sıra sunduğumuz *Ba*, 2006 Altın Portakal Şiir ödülünü kazandı. 2010'da yayımlanan *Soğuk Kazı* ise 2011 Metin Altıok Şiir Ödülü'nü aldı. Şairin kitapları Metis Yayınları'nda bir külliyat olarak yayımlanmaktadır.

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 10726

Metis Edebiyat
Kim Bağışlayacak Beni
Birhan Keskin

© Metis Yayınları, 2005, 2016

İlk Basım: Mart 2005
Dokuzuncu Basım: Kasım 2017

Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen

Görsel Tasarım: Semih Sökmen

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197 Topkapı, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 11931

ISBN-13: 978-975-342-513-1

Eserin bütünüyle ya da kısmen fotokopisinin çekilmesi, mekanik ya da elektronik araçlarla çoğaltılması, kopyalanarak internette ya da herhangi bir veri saklama cihazında bulundurulması, 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun hükümlerine aykırıdır ve hak sahiplerinin maddi ve manevi haklarının çiğnenmesi anlamına geldiği için suç oluşturmaktadır.

BİRHAN KESKİN

Kim Bağışlayacak Beni

metis

BİRHAN KESKİN KOLEKSİYONU

•

KİM BAĞIŞLAYACAK BENİ, 2005

[Delilirikler, 1991

Bakarsın Üzgün Dönerim, 1994

Cinayet Kışı, 1996

Yirmi Lak Tablet, 1999

Yeryüzü Halleri, 2002]

BA, 2005

Y'OL, 2006

SOĞUK KAZI, 2010

FAKİR KENE, 2016

Olcay'a.

YERYÜZÜ HALLERİ

"Tedbirini terk eyle takdir Hüdânındır
Sen yoksun o benlikler hep vehm ü gümânındır"

ŞEYH GÂLİP DEDE EFENDİ

Günün saf ışığı yavaş yavaş ovadan geçecek birazdan.
Dağların ardında eflatun bir perde gibi dalgalanacak.
Sonra ışık hızıyla –evet ışık hızıyla– camın karnından içeri,
durgun, sessiz ve hep öyle kalacakmış gibi yayvan odaya vuracak.
Bir kapı, ötekine gıcırtıyla gerinerek açılacak,
mutfakta çayın sesi demlenmeye başlayacak.

Serin bir rüyanın hatırınadır
çektiğim dünya ağrısı.

Bir hayalden geldim ben,
bir hayal verdim sana,
mavi-yeşil bir hatıra: işte dünya
ruhum! ovada sert es, yamaçta sus,
ırmakta ağla.

İşte dünya kapısı, işte dünya kederi
ister dağının gölgesinde dur, ister
incirin neşesine vur
ağrı kendini ve tamamla.

O beni sahilden, kendimi gömdüğüm, sertleşmiş ıslak kumdan a elledi.
Ben, bana düşen acıyı da neşeyi de yaşamıştım, diye
[düşündüydüm.
İçimdeki zayıf hayvan çok olmuştu öleli.

O beni sahilden...
Yani yoktu sedefimden başka şeyim.

Derin denizlerle, soğuk denizlerle
tuzla, dalgayla boğuştuydum ben, ve hayvanım çıkmıştı benden.
Kendi içine kıvrılmış, rüyasını unutmuş
soğuk taş değil miydim artık ben?

O bana bir rüya verdi, inanamadım.
(Bademin neşesi, dedi, al bak, dedi, kısacık, dedi.)

O benim sedefime elledi.

KARINCA

Ruhumdaki sabır, kalbimdeki aşkla kurdum
kor dantellerden bu yolu, ormanın altına
yeter ki oku onu.

Senin gördüğün ağzımın kenarında duran dua,
ben ayaklarımın altındaki toprağa, döktüğüm
gözyaşına inandım. Öyle uzun ki dünya;
katlanmaya, kıvrılmaya, açılıp çarşaf olmaya.
Mümkündür yol yapmaya bir ömür, yol almaya.

Ah! yine de yolumdaki kederi kimse bilmesin,
büyüsün, genişlesin, dolansın ömrümü;
kapısı kapalı çoktandır, penceresi dargın.

Kim anlayacak bu kor işaretleri?
Kimsenin dilinden okunmasın içimde ufalan.
Ovada ve dağda saklı bir mavi için
düştümdü yola. Benim de yaban bir çığlığım vardı,
çok zaman oldu, teslim ettim onu rüzgâra.

Kışa girdik kıştan çıktık
ama değişmiyor insan
karınca duası diyorlar ördüğüm yola.

SALYANGOZ

İçimdeki taş yerinden kımıldadı.
Göğün altında,
yerin telef edilmiş yüzünde
bir papatyanın "olmaz" yaprağına düştüm.
Ben sustuysam söz de sussun. Olmadı,

taşındım ertesi gün "olur" yaprağına.
Orda büyüttüm hatırayı,
ordan düştüm.
Hatıra da unutsun kendini koyuluğunda.

Beni gel beni bul beni al,
istediğin yerde uyut bendeki hatırayı
istedim.

Vardığım yer bir uçurumdan kekeme,
gümüşten ipliğim azaldı-
susmaya unutmaya uykuya
yelteniyorum.

TIRTIL

Aşktın sen, çimene düşmüş ışık,
ağrıda gizli sözümdün.
Bu yüzden parçalanarak yaşlanıyorum ben
bu yüzsüz çağda, sen içimde duruyorsun büsbütün.

Ah Felice, söksene beni çölden
Gün uzun rüzgâr dip fena öğlen.

Uykusuz gözlerimde ağrıdı çöl bunca zaman
Taş çatladı, devrildi günün yeli de
Çıkmadım senin yokluğundan.

Çıkacak bir düzlüğü yok ki hayatın
Bulmadım anne serinliğinde bir iklim
Varsa yolumda biri, gelsin yırtsın gömleğim.

Bir mucizeye uyandırmadı beni çağ
Ve hatıra değil artık hatıra.

Ah Felice,
ben senin yokluğuna mıhlandım,
haricimde dönüyor
dönüyorsa dünya.

ÖRÜMCEK

Terliymiş mavi gök, bıkkınmış akşamüstü
balkon yorgunmuş, yel söylenecekmiş.
Hariçmiş badem dünyadan, sardunya
daha şımaracakmış. Kerem edecekmiş taş,
mayalanacakmış çöl, düze çıkacakmış çukur.
Hah hah ha...
Sağ sağrımda aşk tozu birikiyor
gamzemde lirik hatıra.

Karnımın üstündeki çiyden duyuyorum dünyayı
Her ayağım bir başka yöne işaret ediyor.

Durmadan değişiyormuş dünya
Örümcek bağlıyormuş hatıra...

Ruhumdaki sarkaç bir atıyor beni
cesaretin beyaz atına, bir çekiyor içeri
ağulu korkuya.
(Ben üretmişim kuşkuyu, benim ipliğimmiş
korku! hah.)

Örümcek bağlıyormuş hatıra
hah hah ha.

İpim indirsene beni dünyaya
ha.

BALIK

Zokayı yutmuştum ben bir zaman
ah dilim yaralı
konuşamam.

AT

Var idiyse eğer, ve yapılabilecektiyse ve yapılmadıysa
Atlarım bil ki bu sebepten dağa bayıra vurmuştur,
her biri başka yolu koşmaya, dağılmaya kendilerini.

Yeşil bir çayır hayali okşasındı yeterdi, onları
Çok şey değildi istediğim, akşamları eski bir ninniye
koysunlardı başlarını.

Bilmezsin sen, nasıl yorulup aldandığımı kendime,
atlarıma, onlara neler anlattığımı yol boyunca.

Bana da onlara da at oynatan dünya, duydun mu?
Yaz atı, kış atı, kiang, tarpan... hepsi gittiler
Bir *benatı* kaldı benimle şimdi; *boz* atı, *kır* atı
Onun da sebebi var;
başında mavi çekim, ayağında demir bukağı.
İmdi, bunca yıl içimde taşıdığım atlar, onlar
boşaldılar benden.
Dünya, söyle bakalım, benden gidenleri
nerene sokacaksın şimdi?

DAĞ

Sabahın karşısında konuşmak ne zor!
İncecik kül gibi kalıyorsun,
Dağ susmaya giden yolu biliyor
sen bilmiyorsun.

Taş yarılıyor bir çiçek için, yol veriyor.
Kısacık konuşuyor çiçek: "Dünya" diyor,
"gördüm, benimle tamamlanıyor."

Yeryüzü karşısında konuşmak ne zor!

Yamaçtan aşağı bak, uçurumu gör!
–görsene kekeme!
İçindeki zayıf kan, dayanıksız dil,
olmamış hal
gümüş bir zirvede eriyor.

OVA

İki yanım dağ, üşüdüm heybetinden.
Bir adım daha güneşe, bir adım daha
bir adım derken... genişledim
uzağım artık kendimden.

Kurumuş bir bataklık göğsümde,
ayaklarımdan uzak duruyor su.
Ve sessizliğin yankısıyla kuruyorum
kendimi yeniden.

Mutlak ıssızlıkla buluştum,
mutlak kopuştum hatıradan.
Bir şey değilim ben,
geç benden.

Ağaç tutunacaksa bende, köklerine güvensin
yol gidecekse, varsın gideceği yere.
Sabahın sisi ayaklarımı yalıyor
gece de geçecek benden.

Sustum. Yeryüzü olacağı gibi olsun.

Açtım kendimi, dümdüz, ovayım ben.
Rüzgâr vurdukça bana çınlasın çimen.

BUZUL

Suyun sırtında geçiyor ömrüm
kentlerim, saraylarım silik.

Gül ekilirmiş dünyada,
zülüf dökülürmüş yastığa.
Derinde bendeki, müebbet,
Ve aşağıda, yer değiştiriyor,
dönüyor
koyu bir sıvı: hatıra.

(Rüyamda bir göl dokunduydu bana.)

Ah, üstümde geniş sessizliği uzaklığın,
pul pul bir akşamüstü.
Yaşadım mı yaşamadım mı ben o çağları
içimde külrengi ve sonsuz buz ağları.

Kim yardı beni, bana kim yârdı?
Kim akıttı kanım,
bilmiyorum
hatırlamıyorum.
Dünyaya atları sürmeye gelmiştim,
mart sonu muydu, şubat mı,
gül ekiliyordu toprağa,
kanımı kim?

GÖL

Bana karışmış, bende erimiş
tarçın kokulu bir şeyler var.
Söz söylensin, dip zedelensin istemem
hatıra koleksiyoncusuyum hem yerim dar.

DENİZ

Uzun uzun bir yağmuru okudum,
Uzun ıslığını taşıdım rüzgârın,
Uzak bir kıyıya mektup yolladım.
Döndüm, derinde dövdüm kendimi.
Duydum, kırıldı içimde tuz sesi
Bir derine ağladım.

(Keder saldı içime bir denizden bir midye,
Taşı gördüm ağırlık indi dilime)

Engin de kendinden uzağı özlermiş
Ufuk bir şey değilmiş bana, gördüm.
Hayal kıvamıymış aşk,
Gülün kokusunu bademin neşesini
istedim.

Ah bilmedim de nasıl geniştim,
Koşup kapaklanayım bir kucak istedim.

ÇÖL

Kor bir yankıdan başka nedir ki taş?
Dünyada bir heves değil mi insan?

Yokluk ateşiyle tutunduk varlığa
çatladık, kırıldık
ağrıdık.
Sarıydı kum çünkü
gökyüzü sarı hatıra.

Yeryüzünün acı bilgisine uyandık,
şaşkınlığa.
Derin uçurumlardan doğrulup doruğa,
yollarda kabuklar soyunduk.

Dilsizmiş dağ, ses etmemiş bize
merhamet ettik bakıp halimize
–Ah boynumuz ağırdı bize
boyumuzdan büyük yükler edindik.

Çöl!
yetmez mi bunca ağrıdığımız
sarı zehir işte dört yanımız
Çöl! kaldır kumunu duy halimiz:

– Kaybolduk sende, nerde yolumuz?

GÜL

Sevgili gül, –gül sen bana gül! sana onca kuşatmadan
birikmiş ter içinde, yorgunluk içinde geldim.
Sorma bana, nedir karşılığı aşkın bir insanda
savaşın cinnetin kıyametin çağında.

Ruhumla bu hayat arasında kurduğum köprüye
"ah çok sallantılı" diye bakıyorlar.
Evet, haklılar.
Göçebesiyim çünkü bozkırın, ve her gün
ufkun mor çizgisini özlüyorum.
(Önce de söylemiştim, bu dünyaya ben atları sürmeye
gelmiştim.)
Evet, haklılar.
Kanımı ben bir kıl çadırda,
bir bozkır akşamında bıraktım.
Ve bilmiyorlar, barışacak mı bende
yeryüzünün ilkel'i, çağın meşru zihniyle
–gül sen gül–
korkmakta haklılar.

Sevgili gül, sana kendimde kaynayan kazandan
birikmiş, sonra silinmiş sularla geldim.
Sorma bana, nasıl kurulur ömrün kaygısız bahçesi
bir ayağım tek hücreli bir hatırada
bastığım bin yıllık toprakta öbür ayağım.

Yaktığım kadar yandım. Yaşım başıma vursun
geçtim aşk dediğimden, –gülme bana
gülümsün, gülüm kal, ömrüm
kendime yeni bir merhamet seçtim.

MORSALKIM

Gel çekirdeğe gidelim
Kışı duydu gözlerim.

Çıkmadım çünkü hiç. Uzanmadım. Sarmadım.
Toprağın gevşek karnında,
vaktin sarmalında döndüm,
döndüm. Döndüm*mm* ve
zamanın aynasında yapraklarımı gördüm.
Çıkmasam bile duvarın dibi gölge,
Ve baygındı kokum gölgede.

Gel çekirdeğe gidelim
Armut uyudu bahçede.

Vakit geniştir, vakit geniştir
Söyledim kaç kere!
Sarmak için bahçeyi bir köşeden bir köşeye
morsalkımlarla, yarısı öğle güneşinde
yarısı gölge.

Morsalkımım: kokuna yandığım
Morsalkımım, hey!
hey, yankım!
Gel çekirdeğe gidelim.

İNCİR

Güldürdün beni yaz, rüyamsın
seninle uyudum, seninle uyanıyorum.

Çoook geniş içim, içime sığıyor
yeryüzü, yanına senin.
Ah, uçsuz bucaksız uzuyor aşkım da
kendim yazda kavruk yaprak kadarım.

ZEYTİN AĞACI

Madem geldin, uğradın yanıma
yaslan, kavruk gövdem bu.
Yaşım kaç mı? Saymadım ki,
ya da unuttum, bağışla.

Bu: bir boşluk: içimde
Yaşamak izi de denir,
Sanki, nice kelebek tozu, içinde.

Çok durdum, hiç gitmedim ben, bu dağ başında
Rüzgâra ağladım bazen,
Bazen derdimin dibini saydım ıssıza.
Yaşlı, durgun bir zeytin oluşuma bakma
Şuramda bir su vardı ve şuramdan
Neşeyle akardı aşağıya.
Ela bir kızı sevdim ben de zamanında.

Kalkıyor musun? Kalk, ama
Kaderinin sesini unutma, gönül gözünün yanına.
Ve sözünün içine çektin madem,
Madem aldın beni de rüyana
Bu da benden, dalımdan bir hatıra:
Ayrılığın gümüş bilgisidir o, al
Helalü hoş olsun sana.

Git ve unutma
Ha vardır benim dallarım şimdi
Ha hatıra.

AVLU

Kar havası gibisin dışarda
İçimde elmanın dişlenişi...

Geçen kış geçmedi, burada,
Kapı komşusu o şimdi,
Uzun sessizlikler biriktirecek,
Düş kuracaklar
Aynı avlunun iki kardeşi

Bahçenin keçisi ve kedi,
Ve çite tüneyen horoz ve
Yumurtaya merakla bakan eşek
Aynı bakışla konuşacaklar.

Çocuklar yeryüzüne nineler insin dileyecek,
kıştır gelsin,
hayatın sakin yüzüdür avlu
ve odaları tamamlar masallar.
Dil midir,
odaların firuze rengi mi,
yayılır sessizce,
anlaşılır avlu ve ondakiler,

Şimdi gidiyorum, gece düşer birazdan.
İki kedi ayışığında mırıldanır,
Evin kapısını korur köpek
Küçük eşek de yıldızları örtünecek,
sabah çimene düşer ışık, tekrar
Ben onlarla bakışayım istiyorum.

KAPI

Geç benden, ben dururum, ben beklerim, geç benden,
ama nereye geçersin benden ben bilemem.

Dediler ki, olgun bir meyve var sabır perdesinin ardında,
dünya sana sabrı öğretecek, olgun meyvenin tadını da.

Dediler ki, şu ağaçlar gibi bekledin, şu ağaçlar gibi hayal,
şu ağaçlar gibi kederli.

Açıldım, kapandım, açıldım, kapandım, gördüm
gelenler kadar gidenleri de,
hani sabrın sonu, nerede gamlı eşek, pervasız nar nerde,
hani bahçe?

Biri gelse.. biri görse.. biri gelmişti.. açmıştı.. durmuştu..
duruyor hâlâ bende.

Kaç zamandır çınlıyor içimde bu boşluk, kim
kıydı, bahçenin şen duluydu, karşımda duran dut?
en çok onunla bakıştımdı, bir kere olsun dilegelsindi,
çok istedimdi.

Bana kalsa susardım daha, ama dilimdeki paslı kilit çözülür belki,
sapaya kaçmış cümlem uğuldar, içimin kurtları kıpırdar diye
gıcırdandım takatsız.

Gördüm hepsini, gördüm hepsini, sabrın sonunu!
biri gelse, biri görse, biri görse, şimdi,
rüzgâr sallıyor beni.

İNSAN

Taşa kazınmış bilgiden
Gecikmiş sesten geçtim
Gittiydim, baktım, döndüm.

YOLCU

"Şimdi" ve "Burada" olmanın kederine karşı çıkmadım.

Dünyada iki kapılı bir han gibi durmanın,
buraya böyle gelmiş olmanın,
geçene yol açmanın, ki içinden rüzgâr geçirmenin
ne büyük güç istediğini anladım. Durmanın ne büyük sabır...

İçimde yeryüzü konuştukça anlıyorum ki,
bölünmüş bir hatırayım ben
dünyaya dağılan.

Ve şimdi biliyorum, neden,
yaş akıyor
atımın sol gözünden.

İnsan kadife bir hatıradan başka nedir ki? Geçmiş: üstümüzü
her gece onunla örttüğümüz... uykuların derininde kor
yankılarına düşer gibi olduğumuz ve sonra unuttuğumuz.
Dağın doruğu ile dağın derini arasındaki mesafeden başka nedir
ki insan: derininde kor tutmuş haller, doruğunda ıssızlık bilgisi...
Güne ait sesler çoğaldığında hatıranın kendisi de kokusu da
bilgisi de silikleşecek...
Ve, insan
sabahın nemi kadar sessiz olmayı isteyecek.

İçimin de dışımın da olmadığı, ya da içimi de dışımı da bilmediğim bir dünya zamanıydı; sanırım 8-9 yaşlarındaydım. Acıyı, kederi, neşeyi henüz ayrıştırmamıştım.
Hayattı; yekpâreydi. Her şey, *bir* şeydi.

Sokağın sonuna doğru uzayıp giden bir tepenin ağzına oturmuştu. Yüzünde yaz esmerliği, ağzını rüzgâra karşı açmış; mırıldanıyor muydu yoksa rüzgârı mı yalamaya çalışıyordu? Anlamamıştım.
Beyaz bir yaz günüydü. İlk o gün görmüştüm onu.

Mevsimler birinden öbürüne devrilirken, elimizi arı sokarken, bisikletten düşüp dizlerimizi kanatırken canımıza bir şey olurdu; hissederdim. Ama acıya dahil değildi yine de bunlar.
Hayattı, yekpâreydi işte.
Zaman, hayatı parçalara ayırıp "parça parça" görmeye başladığımızda, acı, o yekpâreliği yitirdiğimizde oluşacaktı.
Şimdilik, dünya geniş ve ılıktı. Biz kendi ılık dünyamızın içinde salınan, uçuşan perilerdik.

Gün ortasında yazlık sinemanın arka duvarından atlar, orada kurardım hışırtılı sessizliğimi. Sayamayacağım kadar çok sayıda, yeşilli mavili tahta sandalyelerin arasında, geceden kalmış ve öğlen güneşiyle gevremiş milyonlarca çekirdek kabuğunun ortasına yayılır, ılık güneşin ensemi yalamasına gözlerimi yumardım. Nereden geldiğimin, niye geldiğimin sorusunun olmadığı zamanlardı.
Biz periler o zamanlar en çok ılık, beyaz yaz günlerini severdik.
Kış mart demekti; ve mart hakkında hiç de iç açıcı olmayan bilgilerim vardı. Mecaz bilmezdim. Annem, mart dokuz donludur derdi.
Yazın ilk günleri benim "öylesine oluş"um gibiydi. Ilık ve uçucu, yekpare ve sonsuz ve doya doya beyaz gün.

Periliğimin yeşil vadisindeydim, uçuşmaktaydım ama sanki vadi bitmekteydi. Gözüm kendi içime ve dışıma bakmaya ayrılmaktaydı.
Sanki dünyaya "yayılma hali" çatlamaya başlayacaktı.

Bacak boyumun yetmediği bir bisikletle bisiklete binmeyi öğreniyordum. Bir öğretenim yoktu, karar vermiş kalkışmıştım, o kadar..
Boyumdan büyük heyulayı sürüyerek dışarı çıkartır, bahçe duvarına yaslar, ayağımın altına yerleştirdiğim yüksekçe bir taş yardımıyla atlardım bisikletin tepesine. Pedallara bastığımda, duyduğum tek kuralı uygular, önüme değil ileriye bakardım. Sokağın sonundaki bayıra dek giderdim böylece. Ama sokağın sonunda, her seferinde düşerek inerdim durdurmayı bilemediğim o kocaman tekerleklerin üstünden. Kaş, kafa, diz filan yarardım. Kaşım kafam dizim filan acırdı, ve bunların hiçbiri acı değildi.

O günlerden biriydi. Öğlenin ıssızlığı vardı sokakta. Ve ben birazdan düşeceğim noktaya doğru hızla pedal çeviriyordum. Onu tepenin ağzında oturmuş gördüm. Eve, evlere, bahçelere ve hatta ağaçlara olan küsmüşlüğüyle, öylece oturmuş, anneannesi hariç her şeyden istifa etmeyi düşünen yüzüyle karşılaştım. O, rüzgârı yalamaya çalışıyordu.
Benimse durdurmayı da döndürmeyi de bilemediğim bisikletten düşerek inme vaktim gelmişti.
Toparlanmaya, bacaklarım ve avuç içlerimdeki tozlu acıyı silkelemeye çalışırken beni seyrettiğini ve bana güldüğünü gördüm. O dakikaya dek kendi evrenimin perisi olan ben, varlığımı, varlığımın dışını, ötekini gördüm. Bir de mahcup oluşu; insanın rengi değişiyor, ısısı artıyordu.

Bu ânı böylesine net hatıra etmiş olan zihnim, sonrasını hatırlamıyor. Nasıl oldu da tanışmıştık, ben mi onun yanına gitmiştim yoksa o mu benim yanıma gelmişti, bilmiyorum. Bildiğim, bir yabancıya, ötekine yakınlık duymuştum. Esmer tenli, beyaz gülüşlü bir "öteki" peri.
En az benim kadar sessizdi. Benden de sessizdi. Kendi sessizliğimi bir kenara koyup, onun bana dokunan sessizliğini kırmaya çalışırdım.
Bir şey hoşuna gittiğinde gülümserdi.
Gülümsediğinde dünyada bir beyaz delik açılırdı.
Ben o yaz o beyaz delikten içeri atladım.

Kış (tekrar) gelmişti. İçerilere, yaza benzeyen sıcak odalara, camlarından damlalar süzülen pencere arkalarına geri çağrılmıştık.
Kıştı; büyük sessizliğiydi dünyanın.
Neden, sebep, özlem, isyan tanımazdık. Böylece alınganlık ve kırgınlık da. Ne ben onu aradım ne de o beni. Kış gelmişti işte, ve biz içeriye çağrılmıştık, o kadar.
Yaz beni kendi vadimden çıkarmış, onun beyaz gülüşüyle tanıştırmış, onunla doyurmuştu.
Ne kıştan yakınacak ne yazı özleyecek sebebim vardı.
Yazlık sinemanın tahta sandalyeleri büyük alanın bir köşesinde üst üste istif edilmiş, üstleri geniş bir naylonla örtülmüştü.
Hayattı; hâlâ yekpâreydi.
Kış gelmişti işte, ve biz içeriye çağrılmıştık.

20 LAK TABLET

Toprak gibi ikiye ayrıldığımı gördüğümde yerin dibine geçmeyi diledim.

Denizin kederini anlatacak dili yok,
dedim ve devrildim,
böyle sürdü uzun yıllarım
düştüm, sustum, içimden geçirdim,
evi oldum sol yanından yaralı bir salyangozun
ve komşusu ağlayan bir ağacın.
Yeryüzü, ah yeryüzü diyerek
gürültüsüne de alıştım
kapladığım yerin.

Bana verdiğin bu yarı-saydam gövdeden
sisin altında uğuldayan ve ipuçlarını bir türlü
çözemediğim üç-eksik-uzun vakti geçirdim.
Sadece bir baş dönmesi kaldı şimdi
ömrümden, o acı suyu biriktirdiğim.

Ağaç anlatabilir kendini yağmura,
hiç değilse fısıldayabilir – bunu biliyorum.
Kuş nasıl tarif edecek; konsa yeryüzünde av,
uçsa bir ömür boynunda vebal.
Ve kimim ben, düşe kalka dolaşan
yorgun ruh, dolaşık gönül, som gurur?
Ve kim, beni omzumdan öpüp o siyah
yolculuğa çağırır?

DERİN ZAMAN

Ben senin sınırlı gövden ile
beni sonsuz sarmanı diledim.
Uykum seninle kışın kolları arasında
devrilerek dönerek tamamlansın,
içimde kuzeyin kuşları sussun istedim.
Kışı ve kışın kalbimde ağırlaşan meyvesini,
çiy düşmüş, soğumuş, donmuş bir dili
hatırlamak için
beni büyüleyen o kimyanın boşluğunda
durup yalvardım:
Beni bu siyah boşluğun içine bırakma,
derin bir zaman istedim senden, ama
bana onu verme! Ne kışa ne yaza uygun
kalbim, çatlat aramızdaki donmuş dili,
yokluğunun sebebini anlatamadım kendime,
yokluğun ne vakittir karlı bir tepe gibi
içimde.

Ayağa kalk, yaklaş, dilini döndür ağzında,
de ki:
Ben onunla denizin dövdüğü dilsizzz
taşlar üstünde sustuydum.

ENSTRÜMANTAL

Aksın, içimde siyah bir nehir gibi
dolanan keder
unuttuğum, unutmaya çalıştığım ne varsa
bende durmasın
içimde öyle çok ki, her gidenden
biriktirdiğim melekler.

Zaman insafsızlık etmese
kederin oyduğu tarafımı sana getirsem
kalem beni tutmasa, anlatsam sana
siyah, simsiyah bir engerektir zaman
ve kış neler eder insana.

Reddettim, bütün kesinlikleri, kalbim
bu hayale bir daha inansın diye
siyah... değişmiyor,
siyah, hâlâ, nehir içimde
ve kalbim, anlamıyor
adalet yok, niye?

Yıktığım, atladığım, söndürdüğüm
bir yangın yerindeyim
içimde sadece, dediğim gibi,
her gidenden biriktirdiğim melekler,
kalbimin üstünde bir daha hançer.

PENGUEN

Penguen
bana sırtını dönme,
biliyorum, sana benziyorum
ve içinde saklı tuttuğun yele.

Penguen
benim de içimde saklı tuttuğum
buzlu kıyılar, çığlık hatıraları
ben de senin kadar kaçkınım ve yaralı.

Kim bağışlayacak beni, penguen
çizdim senin beyaz ve narin yerini.

Bir yanım bembeyaz ışık
kör ediyor, bir yanım zehir gece.
Parktaki salıncağa binmeyi
beceremedim bugün ben de.
Penguen bana sırtını dönme.

Unutmadım aramızdaki beceriksiz dili.
Dünya yordu bizi. Benim de söyleyemediklerim
var. Hiç söyleyemeyeceğim onları belki de.
Uzun bir yolu geliyoruz seninle, yolu
geldikçe anlıyorum ki, biz,
bu dünya üzerinde yürüyemiyoruz bile.

Penguen,
kim bağışlayacak beni?
Çizdim senin beyaz ve narin yerini
elimde unuttuğum ince metalle.

AŞK

Sevgilim sabahın erkenini seviyor.
Ben geceyi ve esmerliğini onun.
O dorukları seviyor, korkuyor bundan.
Ben rüzgârla buluşan tepeyi, tuhaflığı.
Ona bir yeşil gülümsüyor,
ben, hayatı delice sevdiysem nasıl,
diyorum, seni de öyle.
O kendi boşluğunda oyalanan günlerde
canı sıkılan bir çocuk gibi uyuyor,
ben göğe bakıyorum geceden.
Kendi çukurunu bulmuş deniz gibiyim
diyorum, yanında,
o sabahları eğilip öpüyor denizi.

Çıplağın çıplağımda, rüzgârın dağımda olsun,
esmerliğin gecemde, öyle kal.
"Bulutlara bak, gidiyorlar, hızla" diyorsun,
yağmur bir yalıyor yüzümü, bir
duruyor. Sabahları eğilip yüzüme
öpüşün geçiyor bir,
bir duruyor aklım.

Su ve rüzgâr, dağ ve doruk,
sonsuz hepsi,
oysa camdaki sardunya gibi üşür
bana biçtiğin ömür,
ölüm geliyor aklıma bir,
bir, çıplağın çıplağımda.

Rüzgârın dağımda olsun, esmerliğin gecemde
öyle kal, sana sonsuz sarıldığımda.

AYRILIK

Kaç gecenin çölüdür bu ayrılık,
kaç şiirin dölüdür üstüme
örttüğün bu ince sessizlik.
Kalbim alış artık, kır
kendini kendi duvarında,
sesini kendi duvarına haykır.

Tesadüfen birbirine rastlamış
başka başka aşklarsınız siz artık,
geceyle gündüz gibi birbirine
ayrışmış, o ki, rüzgâr, bir zaman
senin çölünde kumlar uçurmuş,
o ki, gece ve esmer, görmüyor
sahrayı, sesi içinde karışmış.

Her ayrılıkta kendine saplanan bir hançer
kendi sabrını deneyen taş,
kendi uykusuzluğuna yatak oldun.
Kül koy şimdi yanına korunun,
seni kavuran onu da yakmasın.
Aşkla besle kendini, gül yetiştir,
sardunya çoğalt.
Ki, sen aşktan ve ayrılıktan
başka ne anlıyorsun.

İZ

Acıyla, geçtiğim yoldan geçiyorsun
izlerime rastlıyorsun, bıraktıklarıma,
o yolda çekmiştim ruhumu patlatan fitili, orada
benden savrulan parçalar kurusa da
izleri var hâlâ, yolun kenarında.

İzini sür yolun, acının ormanı büyütür insanı
vakit geniştir, ufuk sandığından daha yakın.
Acıyla, geçtiğim yoldan geçiyorsun
ustası olacaksın içine gerdiğin tellerin
hangi sızıyla titrer içinde, hangi sesle
büyür bir aşk, hangi sesle ölür, bileceksin.

Ne zamandı bilmiyorum, yaşadıklarından sana
kalan tortu, seni olduğun yere çakan, olduğun
yerde fırtına koparan korku, kendi sarmalında
döndün, döndün, sanma ki daha dönmeyeceksin
kalsan da bir yer için, aslında hep gidiyorsun.

Şimdi, acının ormanından geçiyorsun
her şey bir daha kanasa da
ne geçtiğin yola ne sana dokunabilirim ben.
Geç meleğim,
senin de şarkıların olsun
içindeki telleri titreten.

NAR

Çiçeklerin eksilen suyuna su,
yazın yanına hatırayı ekledik,
çekirge sesleri ve
öğle güneşi altında narın
olgunlaşmasını bekledik.

Bekledik, başka başka odalarda
çektiğimiz ağrı dinsin,
bir çocukluk düşü gibi
ince bir sızıya dönsün diye
yaza sedeften bir anlam ekledik.

Biliyorsun,
bir baş dönmesi gibi sürüyor hayat,
yazların yanına yazlar ekleniyor,
zaman uzun bir sıcağa dönüyor burada,
ağırlığına duygunun, taşınamazlığına
ve yazlar hatıraya...

Sığındığımız konuşmalar kesecek mi ağrıyı?
Ağacın güzelliğindeki mana sönmeyecek,
köklerinde sürecek mi aşk?
Ah benim hayal kardeşim,
bizim bu aşktan alacağımız var;
dinsin ayrı odalarda çektiğimiz ağrı,
yaz geçip gitsin ve olgunlaşsın nar.

HÜSEYNÎ

Hüseynî bir makam büyüyor içimde
hem çocuğum bu ayrılıkta ben hem anne
birini ötekinde yitirdiğim ikiziyim kendimin
ve geçmiş serin bir ülkedir içimde.

Aktım eridiğim yerden ve zamandan
bilmiyorum nerde soğudum,
dondum nerde.

YAPRAK

Yorgundum..
köklerimdeki uğultuyla ölümü beklemekten..
yaz bitmişti..
bir deprem sesi geliyordu..
yaprağını savuran ağacın köklerinden.

Ben doğurdum seni..
içimdeki kaynaktan, acı sudan..
ben doğurdum seni, bir hayal için..
ödünç bir bahardan.

YAĞMUR

"now that we're here,
how do we get back?"

Çağımın aklında plastik çiçekler açıyor,
gülüyor ve seviniyorlar buna. Oysa yağmur
durmadan yağıyor. Biz bir odanın ışığını
açana dek yağacakmış.
İki kişilik bir sessizliği buluşturana dek,
bir ritmin içinde tekrar. Yağacakmış, hayatı
oluşturana dek, tekrar.
Sık sık camdan dışarıya bakıyorsun, odaların dışına
kaçıyorsun, kalmak istediğin bir yerin yokmuş,
içindeki ses kaygıyla tanıştırıyormuş seni.
Yağmur: Sessizliğiniz huzursuzluğunuzun sesi
diyormuş size. Yankılanıyormuş yağmur:
Ömrün bir şey anlatıyor sana, ama sen anlamıyorsun!
Yağmur durmadan yağıyormuş:
Hiçbir şey rastgele değildir.
Hiçbir şey rastgele değildir.

Ben anlıyorum ama onlar anlamıyorlar daha,
içlerindekini çoktan unuttular. Yağmur da
sevmiyor artık bizi. Ama terk etmiyor,
unutmuyor yine de: Yağmur yağacakmış daha:
Buluşturana dek içimizdeki kopuk ritmi,
cılız sesleri dönüştürene dek rüzgâra.

Çağımızın aklında bombalar patlıyor, kaçıyor
ama dönüyorlar aynı yıkık yerlere.
Silinebilir mi bu yazı?
Bu uzun anı unutulabilir mi?
Eski bahçe acı çekiyor benim yerime.
Ben, silinebilsin, unutulabilsin diye
dua ediyorum yağmurla birlikte.
Yağmur yağıyor: Bilmiyorsun diyor, toprak nedir,
eski bahçe ne, niçin söküldün ordan ve
sıkıntıya aitsin, neden?

Eski bahçe, hey! hayatın ritmini,
yağmurun sırrını saklayan,
bizi bir zaman şımartan kucak, kayıtsız şefkat.
Bir ömür nasıl yaşanır, fısılda bize,
nasıl yanar hayatın ateşi içimizde?

Yağmur yağacakmış,
Ömrün anlatacakmış daha.

HUZUR

Göğsümde karıncalanan eski düş
şimdinin korkusu muymuş?
Bir makas gibi duruyor içimde
açık unutulmuş.

Kıyıda bekleyen tekne, uzak ufuk,
pasında koyulmuş demir,
bir öğlen gölgesinde
hayatıma ayna tutan hatıra
sırlarından dökülmüş.

Bir kapıdan geçirilmiş, eski,
çok eski bir taş gibi, huzuru ömrümün
yerinden edilmiş.

TÜNEL

Yürüdüğüm yollar yormadı beni,
kendimi öldürmek için
kurduğum planlar işe yaramadı,
hiç eksilmedim, çoğalmadım hiç
unuttum çıplağında öldüğüm geceyi.

Bir içağrısı gibi buldum kendimi
ne kaçtım cinayetinden ne öldüm
ortada bir kan vardı, üşüyordu, ıssız..

Bir tünelin uğultusunu taşıyarak içimde
acının içinden geçtim,
yol boyunca zamanın parçalarında
bir ürperti saydılar beni
oysa bir iki sessizlik dışında, yekpare
soğudum, üşüdüm

kendi çukurunda buz tutan suyu,
yolun kederini anladım...

OLGUNLUK

I

Birbirine dolanan hayaller yumağıdır hayatımız
kim karar verebilir birbirine dokunan taş ve su
hakkında, kimin kimi ayakta tuttuğuna, ve günün
aslında kumdan, tuzdan ve ışıktan oluşmadığına?
Boşlukları doldurduğumuzda belirecek hayatın
anlamı, taşı ve suyu doğru yorumladığımızda, bir
yarı öbür yarıyı anlayacak: olgunluk bize yaban
meyvesi gibidir; gevşek ağızlarımıza dokunan zehir!
Kim sana verdiklerimi, senden aldıklarımı çözebilir?
Birbirine dolanan hayaller yumağıdır hayatımız,
hayalleri dik tutmak gerekir.

...

II

Ben yumuşak tuşlarına basacağım hayatın
sen çatıyı kur.
Sırları soracağım ben,
sen hayatın anlamını ara.
Yazın yönünü değiştireceğim ben
sen yolculuğa çık.
Ben arka bahçeyi özleyeceğim
sen inat et.

GİDİŞ

Senin gözlerin benim gerçeğim
(sendeki telaşa onlarla inandım)
bakmıyor bana, benden uzakta.

Aramızdaki mesafede gerilen
bir teli inletiyorum seninle
sesi ben duyuyorum tek,
bir şey duyduğu yok kimsenin
benden başka.

Bir hülyanın hatırasında
kasıp kavuruyorum kendimi
diyorlar ki, hayat yalandır,
aşk da.
Nasıl inanırım, o;
olmak istemiş de olmamış
bir yarım nefes gibi şuramda.

Sana dokunamayacak kadar
ürkek kalmış olduğum bu mesafeden
dön/erken sen
önce ayaklarının gerçekliğine inandır beni,

inanmak istesem de
senin gidişin yalandır bende.

SERVİ / GÜL

Acı yeşil bir orman servinin içi
ne çıkar kopkoyu kırmızıysan gül!

Ne gül uzak serviye
ne servi sanıldığı kadar uzun
gül yanıyor,
yaza dokunacaklar birlikte
ağzının kenarından okunan
ipeksi bir hatırası olacak gülün de.

Servi gecenin ortağı; acı kül
gül bir güneşle yıkanmış; gündüz
demiyor, gece demiyor, açıyor
sana bir hayal bıraktım, servi
senin ışığına âşığım, gül.

Konuşmam artık, ağır sözler söylemem
bir düş için sabahları göğsüme sedeften
bir çiçek işlerim.

Hiç bilmedim, konuştuklarımdan ne anladın,
ormanın korkunçluğunu söyledim,
ovanın serinliğini sustum,
sen uzun bir uykuyu uyudun, ben düş gördüm.

Durmadan bir yoldan söz ettim:
suyum ben, adımı unutmadım,
dolanıp, bir gün yanına düştüğüm
bir dağdan söz ettim;
dünyanın işine karışmadım,
beni avutmaz dünya, beni tutmaz da,
dolanıp içinde kirinin
yine temiz geldim.

Göğsümde sedeften bir çiçek taşırım:
bir büyü bu, hayata karşı yaptırdım
konuşmam artık, kalbini kırdımsa senin
bil ki yanına düştüm.

DÜET / A

Kendi duvarımın arkasındaydı,
gördüm, sakindi ova.

Köyler şehirler nehirler içinden geçtim
yaban toprağa değdim
başka sular içtim.

Yolları yarları yılları geçtim
bir anafordu içim, eksiğimle
ters döndüm taştım düştüm.
Yollar tamamlar mı beni?

Uzakta solgun yüzlüm, hasreti sakinim
dağ gibi sever beni, dağ gibi suskunum
bu yüzden ben en çok dağlara baktım,

tamamlanmadım
tamamlanmadım.

Sevgili Limon
içimiz "Akdeniz" filmindeki gibi olmadı,
ben ayrılık şarkıları dinleyerek uyumaya alıştım.
Öyle çok yağdı ki yağmur, zeytin ağaçları öldü.
Ah Limon, korkuyu icat ettim, çok üşüyorum.

Minik mavi bir çiçek için kafamı kırmıştım. Şimdi,
kışın bu kasvetli günlerinde üzerine yaz düşmüş
haylaz bir cümle bile yok. Ne tuhaf! ne tuhaf!
ben incecik bir yazıydım, sana döküldüm,
sana yazıldım. Katlandığında kendine sen,
ben içinde kaldım,

bir papatya kurusu gibi dilsizim işte
bir papatya kurusu gibi dilsizim işte.

MEKTUP

Sevgilim, sen bunu aldığında
–ki mektup denemez buna–
umarım bağışlarsın beni:
yazamadığım mektuplarda biriktirdim kederimi.

Sevgilim İstanbul'da yaz bitiyor,
bu güz gecelerinde ben, sardunyaların arasında
senin getirdiğin mumları yakıyorum.
Bir fotoğrafa bakıp "deniz" diyorum:
Ne kadar dingin, nasıl sonsuz, olduğu yerde.
Sevgilim beni bağışla,
sana mektup yazamıyorum.
Yüzümün bir yarısı acı çekiyor, mavi
bir fotoğrafta, kızıl bir ufuk
biriktiriyor kış için öteki yarısı
coşkuyla ilgili değil elbet hayatım.

Sevgilim seni bilmemenin kederli gölgesi altındayım.

Deniz "öylece" duruyor, orada, yazda.
Hayat öylesine caydırıcı ki, korkuyorum
Sevgilim... bu dünyayı ben uydurdum
desem, sonrasını diyemiyorum.

Sevgilim, günün belli saatlerinde seni unutmayı deniyorum.

Sen bunu aldığında
–ki mektup denemez buna–
umarım bağışlarsın kederimi, haylazlığımı,
umutsuzluğumu, dalgınlığımı; yani
benden geçtiğinde anlamı sarsılan ne varsa...
Umarım her şey olacağına varıyor der,
ve kabullenirsin
kum nasıl çizmişse incecik bir camı.

RÜZGÂR

Tamamlandığını sandığım sözlerim yarım kalıyor,
rüzgâr besliyor beni kuytusunun sütüyle.
Ömrünü çok gören bir kelebek havalanıyor aklımdan
ve kaybediyorum gerisini sözlerin,

Rüzgâr anımsayacaklarımı uğultusuna katıyor.

Irmak desem, şölen desem... kanayan uçlarıma
sürdüğün ecza, onlarla iyileştiydim bir zaman.
Şimdi rüzgâr besliyor beni,
çocukluğumu kanatlarında saklıyor o.
Bir zaman ırmaklarda yıkadığım gözlerim
beni bu hayat için kandırıyor... anımsıyor
ve kaybediyorum gerisini...

Rüzgâr, sana karıştım
seninle değiştim kendimi
üstüme sardığın bu uğultulu örtü
gizlemiyor yine de
bir zaman derinime işleyen vahşeti.

YOLCUNUN SİYAH BAVULU

ey allahım bir gidip bir geliyor aklım
şimdi nerdeydi, şimdi nerdeydi,

taşın sabrı suyun ruhuyla büyüttün beni
bundandır her gittiğimde aklımda kalmak fikri

geçtim hepsinden, öyle hünerle
ki yaşadığımı sanıyorlar hâlâ

anladım mana yok acıdan başka
akşamın kör karanlığı vursun alnıma

her zamanki gibi
her zamanki gibi.

CİNAYET KIŞI

Kulağına, uzak zamanların sesi çalınanlar,
bir şekilde bu sesi taklit etmeye çalışırlar.
Benim yaptığım da bu.
İnsanın, kendi varlığından hoşnut olarak yaşadığı,
kendi varlığını haklı kıldığı ve kuşku yok ki, yeryüzü
ile barışık yaşadığı ve mutlu olduğu bir zaman vardı.
Yoksa bizler bugün bu mutluluğun imgesi için bile
bunca telef olmazdık.

Birbirini tamamlamak üzere varolanlar
birbirini tamamlamıyor,

kendime dökülüyorum,
içime.

DUA

Kederli ömrümün
kısa açan çiçeği
bahar işte
tekrar sana
çiçeklensin diye yüzüm
noktalanma,

çoğal!
değiş!
tekrar ol!
sebebim ol!
kederli ömrümde.

BALDAMLASI

İçinde çiçekler büyüttüğün zamanlardı
Irmağında yıkandım
Rüzgârında kurudum
Eğildim dünyayı kokladım
Bir iyilik oldum güzel ağzında.

Gözlerinde yıldızlar gezdirdiğin zamanlardı
Gövdenden gövdeme akan bir karanfil gecesi
Denizine geldiydim senin
Kendimi seninle değişmek için.

DİĞER YARI / UÇURUM

Ey anı
kendini güneşe çıkar, canın sıkılsın orda
kendini unut orda, sarar
kendinden kaçtıkça kendine rastla
ey geçmiş ve sarı kumar.

Uçurumu anladım
inadım bitti artık
uçurumu anlayan haklıdır
uçurumu anlayan susar.

Sarı kumar ve kehanet

boynundan başlayan o ipek
uçurumdan atladım, uçurum demek
ikiye bölünmüş bir bütün
oysa ben senin için
değiştirilecek bir şeydim
bu yüzden yüzüme tuttuğun rüzgâr
parçalarıma verdiğin asit
seni de yaralayacak
beni olduğu kadar.

Uçurumu gördüm
oraya seslendim
onu anladım
o benim diğer yarım.

sarı kumar ve ihanet

seni bir kader gibi gördüm.

SAF SABIR

Ben, birlikte kıyıya sürüklediğimiz kayıktan
saflığımı ve sabrımı aldım tek
kalanları kumsala göm sen de
yaz boyunca
nasılsa her keder eksilir
kendini doldurarak.

Sardunyalarla konuşarak çoğalttım
aramızdaki ayrılığı
sayarak çoğalttığım günleri tamamladım
kirpiklerimin arasına çektiğim tülde
yağmur durdu ve şimdi kış bitiyor
oysa kimse yokmuş dışarda
içim dışıma vuruyor,

sardunyalara su vermekle unutamadığımız
şeymiş aşk:
alnından bir günaydın gibi düşürdüğün sabah,
sağ yanımda unuttuğun keder.

Bir anıyı bir şehre bağlayan
hat üzerinde
kendine kıvrılmış, kendine kurumuş
yapraklar iyileşmez.
Ömür boş yere çıkılan bir yolculuğu anlatır
yanlış bir yere uğramaktır sonbahar
hışırdayan rüzgârdır
yaprak hışırdamaz.

Uzun bir yol gibidir gözleri insanın
gelip geçen bir şey iyileşmez
bu gece bu hat üzerinde
iyileşen şey zamandır,
insan iyileşmez.

Hadi ömrüm, geriye doğru tara kendini
ilerde bir şey yok, gördün
yüzünü rüzgâra dön yeniden
iyileşen sen değilsin, zaman.

Zayıf belleğim, sakar algılarla
bir ömrü hatırlamak zordur kuşkusuz
ömrüm, hey ömrüm
seni hatırlamak için yolumu uzattım
daha fazla zaman verdim kendime
bu gece, bu orta yaş ovasında
bu hat üzerinde
bana bir tek söz söyle.

ZAMAN

Şimdi, bir de burdan baktım sana
senden kaçırdığım
kedere boğduğum anlara.
...
Beni içine al artık
seni mutsuz kılan duyguyu
kırmak istiyorum.
...
Bir yerden aşağı,
çok aşağı düştüm
zaman:
solgun ve gri bir koridordu
orada çok üşüdüm.

HANÇER

Teslim oldum...
öldür...
öldümmm...

İşte beni yücelttiğin mermer
işte yarama döktüğün tuz
bu da ateş, beni yaktığın
işte beni gömdüğün toprak
hepsinden bir parça al
beni sana hatırlatacak kadar

Bana,
beni öldürdüğün kan
beni öldürdüğün yer
beni öldürdüğün hançer

onlar sarılsın bana
elinden gelecek olanlar.

ESKİ BAHÇENİN HAFIZASI

Yakınında değilim öfkenin
ve uzağında da değilim rastlantının
kısa ânındayım
ve sonsuzluğun da ardında
ah! öfke için geç vakitteyim
çölden çıkmak gerek bunun için,
atları denize sürmek...
Oysa kimseden çıkartmadım öfkemi
saçlarımı uzatmak için kimseye
söz vermedim
kimseye yakın değilim inan
susmaktayım, uzağında değilim unutmanın
ah! öfke için geç vakitteyim
durup dururken bir yerde
karşıma çıkan rastlantıdayım
hafızasındayım eski bahçenin
sarhoş asmaların biriktirdiği
boğazımı yakan acı bir imgedeyim
güneşi anımsamada,
ve orada durmakta
ama orada kaybolmaktayım
ah! öfke için geç,
çok geç öfke için
durgun gölü bulandırmak gerek...

Gölde unuttuklarımızı rahatsız etmek!
oysa gölün hafızası var
ve o anımsar içinde unutulanı
ve çürüyüp kendine dahil olanı
ah! öfke için geç
çok geç artık sahrada unutulan gökyüzü için.

Ben seni çoğalttım
ben seni çoğalttım
sırlarım azaldı böylece.

Dur Ruth,
aşkın karanlık yüzünde dur, öylece.
Hep.
Böyle dursun aşk her zaman hayatında.
Karanlık yüzünde dur aşkın,
sus. Tamamı buydu, de.
Bütün yavanlığıyla süren insanların
kuytularında kal. Orda kal.
Unut Ruth,
unut sen
ben sürdürürüm kalan kısmını, hattın bu ucunu
kervanlar ve sahrayla
kendime de sana da ağlarım.
Sen sus Ruth, sen konuşma,
sen yavan hayata katıl
orda sürdür mutsuzluğunu.
Sahra nasılsa geçeceğin yer değil.
Ah, Ruth, hâlâ sevgili Ruth,
ortalıkta dönen yalanlarını hissettim, hep.
İsteseydim kolayca ortaya çıkardı.
İstemedim. Senin kendinden kaçırdığın şeyleri
ben nasıl ortaya koyardım!
Sen kendini kandırıyordun,
seyircin oldum
yalanlarını oynayışını seyrettim.
Son âna dek.
Kendini ikna ettiysen beni de ikna et
istedim.

Ruth, mutsuz meleğim.
Sen inandırmakla, inandırmamak arasındaki
o siyah noktada durdun.
Bunun adı işte: zulümdü.
Bu zulümde sen beni bütün uçlarımdan çarmıha gerdin.
Ben bütün uçlarımı kanatarak kopardım kendimi ordan.
Tekrar tekrar,
tekrar tekrar kanattım Ruth,
senin istediğinden fazla kanattım kendimi.
Kendimi kendi zulmümde tuttum, orda kaldım.
Onu çektim.
Yapmasa mıydım Ruth?
Bunun cevabı artık anlamsız.
Ben zaten Ruth, bana gelecek olan o zulmü gördüm.
Sendekini, sendekileri.
Bendeki tamamlanmadı henüz.
Son sözü benim söylemem neyi değiştirdi?
Hiçbir şeyi.
Bir çocuğun, senin çocuğunun Ruth, kendini
kandırmasından başka neyi ifade eder bu?
Hiçbir şeyi.
Benim son sözü söylemem, bendekileri,
hâlâ bende kalanları
sana eksik gelenleri,
hâlâ söylenecek olanları bitiriyor mu?
Hayır.
Senin eksik kalanlarını, bana söyleyeceklerini
tamamlıyor mu?

Hayır, Ruth,
eksik kalanlar çoğalıyor aramızda.
Şimdi, bende kalan boşluğu doldurmak üzere
borçlu değil misin – kendi mutsuzluğunu da
benim mutsuzluğumu da borçlu değil misin bana?
Ama bırak öyle kalsın.
İnsanın yüreğinden geçmeyen borçlar ödenmezler.
Sen Ruth, sevgilim Ruth,
hattın öbür ucundaki derin sessizlik!
Sus. İstediğin kadar sus artık. Öyle kal.
Kervanları ben yalnız geçiririm sahradan
sen yalan hayatını sula.
Aşksız hayatın kenarında dur.
Sana verilecekleri bekle.
Tamamı buydu, böyle de.

Ama Ruth, ben,
benim söylediklerime,
benim çığlıklarıma inanmayanların söylediklerine,
onların çığlıklarına artık inanmayacağım.
Söz Ruth.
Sen benim çığlıklarımı duydun,
bana en yakın uzaklık sendin.
Bir tek sen duydun çığlıklarımı,
artık Ruth,
senin söylediğin hiçbir şeye inanmayacağım.

Kurtar beni! Daha fazla ölemem
Ah Ingeborg,
Neden mi?
Bilmiyorum.
Pek çok şeyi bilmediğim gibi.
Sana daha önce yazdığım mektupları neden
atmadığımı bilmediğim gibi.
Sevgili Ingeborg,
Birkaç gece önce seni rüyamda gördüm.
Ben çok üzgündüm. Bir yerden,
bir şeyi kurtaramamış olarak dönüyordum.
Mekânlar çok garip
yerlerdi. Tanımıyordum. Seni çağırsaydım
belki sen tanırdın. Çok üzgündüm.
Çok yorgundum.
Çünkü kurtaramamıştım.
Oysa ki, kurtarabilmek için "o şeyi"
kan ter içinde kalmıştım.
Tanrıya çok yalvarmış, çok yakarmıştım.
Sonra, garip şekilde bu rüyanın bitişinde
sen vardın. Yanağına dayanmış elin vardı.
Gözlerinde uykusuzluk, rutubet vardı.
Ama ne garip, bana çoook sıcaktın. Ben de
sanki senin sıcaklığını özlemiş gibiydim.
Seninle çok garip merdivenlerden inip,
çok garip odalara girdik.
SENİ ÇOOOK ÖZLEMİŞMİŞİMDİ.

Bu rüyanın gerisini sana anlatmayacağım.
Belki bir gün, buluştuğumuzda anlatırım. İşte bu garip
[rüyadan sonra
günlerce seni düşündüm. Haklıydın.
Çok anlamlı olabilirdi: tükenmekteyiz,
gitmek zorundayız, çağrılmadan geliriz.
Ama konuşmak ve anlaşamamak,
Ve bir an bile kavuşamayan ellerimiz,
yıkmakta bunca şeyi: kalıcı değiliz.

Ah Ingeborg,
Nasılsın?
Sen hep ölümü düşünmek gibisin,
Sen "*günü bölen çan sesleri gibi*
barışın ve mutluluğun yakasına yapışan
ve olgun tarladaki orakları andıran
o büyük dünya korkusunun çocuğu"sun.

Ah Ingeborg,
Ben kor yuttum.
İçimdeki her şey yandı.
İçimde yanacak bir şeyler daha
var mıdır, Ingeborg?
Daha fazla acı çekemem
acı çekecek yerlerimi o kor yuttu.
Sen nasılsın?
Sen şimdi "duvarın arkasında" nasılsın?
Bense "*hâlâ duymaktayım soluğunu*
bir de hançer gibi sapladığın
o sözcüğü."

"hiçbir şey gelmeyecek bundan böyle"
Gerçekten iyi misin Ingeborg?
Affedebildin mi?
Tekrar sevebiliyor musun?
Yaralanan bir şey tekrar iyileşebilir mi?
İyileşen yerde İZ kalınca
tekrar eskisi (gibi) olunur mu?
Hayır Ingeborg,
İz bırakmaz insanı.
Hiçbir iz beni bırakmadı.
Hiçbir iz onu bırakmadı.
Ve biz bu izlerle eskisi (gibi) olamıyoruz.
Eskisi gibi olunamayınca
ne öncesi gibi, ne de sonrası gibi
OLUNAMIYOR.
HİÇBİR ZAMANDA OLAMAMAK
BUNU ANLAMAK!
Ah Ingeborg,
Martı çığlıklarıyla bile olsa
yırtılan ipek
bir kez daha dikilemeyecek.
Sevgili Ingeborg,
Sana burada olan biten hayatı, ve başka birçok şeyi
anlatabilirdim.
Ama ben içimdeki – içindeki çölü gördüm.
Zindanı.
Ve seninle sonlanan o garip rüyayı.
Belki sen –bu rüyadan habersiz olarak– benim tek taraflı
yakınlığımı hissetmeyeceksin. Olsun.
Ben bunu unutmak istemiyorum.

Bana, rüyamda, o garip odaların birinde
kulağıma bir şiir okumuştun. Şöyleydi:
"*Hiçbir şey gelmeyecek bundan böyle*
Bir daha ilkbahar olmayacak.
Herkese kehanetidir bin yıllık takvimlerin

Ama yaz, ve hani derler ya,
'yazdan kalma' diye, onlar da olmayacak–
artık hiçbir şey gelmeyecek.

Asla ağlamamalısın
der bir şarkı.

Onun dışında
bir şey
diyen
kimse yok."

* İtalik dizili yerler, Ingeborg Bachmann'ın Ahmet Cemal tarafından çevrilen ve Kavram Yayınları tarafından yayımlanan şiirlerinden alınmıştır.

CİNAYET KIŞI

I

Bir kereye mahsus yaşanan her an
kendi hatasını bir daha düzeltilemeyecek biçimde
içinde barındırır.

Bana kanatlarımı bıraktırdılar.
Bana ihaneti öğrettiler.

Başka haber yok.

II

İkiye bölünmüş bir bütün gibi yaşadım
Bir yanım öbür yanıma düşman
Sağımda kızgın kumlar gezdirdim
Solum üşüyor eski bir anıdan.

III

Mum: alıngan. Kendi ateşiyle
kendini yok eden yumuşakça.
Erimek üzere varsın, kaderine inanırsın.
Ölürken fark edilmez, ışığın solduğu zamansın.

Hiçbir aşk titremez sonsuza değin
Bütünlüğünü yitirişinden ölür bir mum
ve insan acıdan ölür bir gün.

IV

Yüzümde taşıdığım kuyu
soğuk iklim,
ağır yaprak tenimde
durup dönüp dokunduğum
yük.

Yağmurun aramıza çektiği perdeyi yırtıyorum
geçiyorum göğsümdeki uykunun sarmaşığından
birazdan dünya beni unutacak, ben onu anlamıyorum.

Soğuk iklim,
durup dokunduğum
dönüp seni
ben de unutacağım.

V

İnsan ölüyorsa acıdan ölür bir gün
kendine bir daha uğrayamadığından,
koyduğu yerde durmayışındandır hayatın
hatanın dönüşsüz oluşundandır.

Hiçbir aşk titremez sonsuza değin,
bütünlüğünü yitirişinden ölür bir mum
ve insan kanatlarından
ayrılır bir gün.

KAKTÜS AND TEKSAS

1

Size,
bu odanın alacakaranlığından,
okyanusundan, beni boğan dalgalarından,
tenimde kalan tuzdan ve
yastıklarda kuruyan gözyaşından
hiç bahsetmedim.
Size,
Nasılsın diyerek başlayan telefonlarınıza
(garip, tuhaf aslında)
beyaz bembeyaz tabiatımla
"iyiyim" diyorum.
Yani aslında korkuyorum
bütün bunlar kıyamet
bütün bunlar cinnet
bütün bunlar cinayet demeye,
bir daha düzeltilemeyecek sözler
söylemeye korkuyorum.

Telefonla birlikte ışığı da kapatıp
bol şanslar deyişiniz, şanslar deyişiniz, deyişiniz
çınlarken içimde,
bunun beni ne kadar kırdığından
hiç bahsetmedim.
Bahsetmediğim çok şey var daha
yaz çiçekleri, cam çiçekleri ölüyor
akşamın altını gümüşe dönüyor
bunlar da önemli elbette
en az,
bana ihaneti öğrettiğiniz
bana kanatlarımı bıraktırdığınız kadar.

2

Odadaki ışığı,
tenimdeki tuzu kırdım
yastıklarda kuruyan gözyaşını,
ufku
terk ettim.
Söz kirlendi,
kendi uzayımda kendime
garsonluk etmekteyim.

3

Sizinle yaşadığım her şey kıyamet,
Sizinle yaşadığım her şey cinnet,
Sizinle yaşadığım her şey cinayetti.
Ruh kirlendi,
kalbimin kenarında atını durduranlar için
akrep beslemekteyim.

MASUMİYET

Sana bırakmak için bu sırrı
öldüğüm fırtınasından dünyanın
bak bana
sonsuzluk hissindeyim

Kanatlarımı ben kendim bırakmadıydım..
ihanet etmediydim..
onu gövdemdeki kanla yazdılar..
bir şey vardı..
o neydi?.
ucunu kaybetmiştik yeryüzünün..
kökünden sökülmüştük..
artık uzak bile değildik..
ölmüştük..
bir şey vardı.. bizi diri tutardı.

İki kez yitirdimdi hepsini
senden önce sanki ve neden
tek sana bırakıyorum şimdi
masumiyet sırrını giderken,

öyle çok öldüm öyle çok doğdum, usulca ses ver,
beni inandır, dünyada bir yer bul ona.

MAĞARA ÇİÇEĞİ

İçağrısıyım bir magmanın
kopmuş fırtınanın sesi
derini yok ses gelmiyor bir kuyu.
Çiçeğiyim yaprağını yüzüne
kapatan ağlamanın.

Havluları topladım,
şemsiyeyi kapattım
hadi kalk gidelim
serinledi hava, güneş söndü
iyice karanlığa döndü yüzüm,

bir mağara çiçeği yürüyor içimde
içli bir bulut geçiyor üstümüzden
kalk gidelim.

Ey yâr; boynumun borcu
strateji ve taktikler burcu
anlat tabii
tek kişi çok kişidir
çöz gövdemin beyaz kimyasını
aklımın hizasını
kanat içimdeki uzayı, akşamın bahçelerini
söze söyle, yazıya dök beni

bir kucakla
bir imkânsızlıkla
nasıl bilirsen onunla ilişkilendir
bir anlatana bir anlatılan gerekir.

EKSİK CİNAYETLER

I

Kendine kucak arayan gövde
kendini yok eden gövde
yitirdin kendini işte
artık ne yurt sana
ne varolabiliyorsun başka evde.

Bu mum medeniyetinde
bu metal öznede
bu cam sözde
ne yurt sana dil
ne şölen yeterince.

II

Ben büyüdüm
akasyalar öldü
üzgünüm.

dışınız çok kalabalıktı
beni içinizdeki zindana attınızdı
olur ya bir gün
suyu hatırlar şelale
şeytan utanmayı öğrenir ve
yüzleşir yüzünüz mevsimlerle

sırf bu yüzden büyüdümdü,

akasyalar öldü.

III

Karanlık suyun dibini göze aldım
sonsuzluğu göze aldım o yatakta
sen gittin ben bu balkonlara kaldım
metalin damara dayandığı nokta
şimdi söylüyorum dilimdeki küfrü
büyülü sözü kalbimdeki:

tekrar karşılaşsak
ölür müsün?

IV

Kışı neden bu kadar çok sevdiğini
ve neden her şeyin bir sonla noktalandığını
sorma,
ben de bilmiyorum.

Anı olacak bir şeyim yok
her şeyin dünündeyim.

V

İçime işleyen acıyı size değil
bir suya bırakmayı öğrendim
dal olmaktan vazgeçeli çok oldu
bu yüzden ne bir ağacım var
bana beden
ne de çiçek açacak benden.

BAKARSIN ÜZGÜN DÖNERİM

Unutmak için verdiğim bunca çabadan
geçtiğim bunca yıldan sonra
tam unutmaya alıştırmışken kendimi
artık unutmak istemediğimi fark ettim.
(*Artık unutmak istemiyorum!*)
(*Artık unutmak istemiyorum!*)

KIŞIN BANA YAPTIKLARI...

I

Seni bir boşluğa attım
gövdemi başka gövdeler bilmeyecek artık
boşluk sesi ol..
hoşluk sesi ol..

sonra dönüp üz beni.

Yüzüm yüzünü terk edeli kıştı.
Yeni yeni kıştı. Kollarım kendi
bacaklarımı sarmıştı. Fotoğrafta görünmeyen
ışıklar vardı. Sandalyenin ucuna oturmuştum.
Gözlerim bacaklarıma dolanan kollarıma,
sonra bacaklarıma, sonra daha uzağa, salondan
da uzağa,
o yok yere bakıyordu.

Seni bir boşluğa attım
gitmek üzereydim kalktım
boşluk sesi ol..
hoşluk sesi ol..

Gözlerimdeki ay ışığı
gözlerinin körlüğü içindi.

II

Hadi benim umarsızım
ben ölmek üzereyim
yorgunluğum da öyle
sabrımın son parçasını da yedim
az önce.

Hadi benim suskunum
geçtiğim yılları yaktım ardımda
çocukluğumdan gelirken düştüğüm
o keskin virajdan
sürüklendiğim bu vakte dek
sıkıca tuttuğum
kırık dökük inançlarım bile
ölmek üzere.

Hadi benim kırgınım
kışın bana yaptıklarından,
yazın beni öldüren yıldızlarından sonra
yitirdiğim mevsimler değil,
vaktim yok,
baktığım yerleri yaktım
içime ağladığım suları da içtim
az önce.

III

Seni şimdi bir yabancı gibi karşıma alıp
sanki senden bahsetmiyormuş gibi yapıp
sanki benden bahsetmiyormuşum gibi
hatta bir aşktan bahsetmiyormuşum gibi
fırtınayı ve huzuru anlatacağım sana.

Yılları ve yolları, limanları ve fırtınayı
ve aşkın belki hiç adı geçmeyen kuzeyini
aşkın bu kuzeyden nasıl düşürüldüğünü,
artık sonsuza dek yitirdiğimizi
büyünün bitişini,

hiç gerekmeyen yıllarda huzur,
çok gereken yıllarda da fırtına
nasıl yaşanır onu anlatacağım.

Seni bir yabancı gibi karşıma alıp
bunun dayanıklı bir şey olmadığını
sürekli kılınamadığını, çünkü aşkın
yapılan bir şey olmadığını,
başlangıçta bir melek konduğunu
sonunda bir kelebek öldüğünü,
yani kısacık sürdüğünü, oysa hayatın
bir korkular ve alışkanlıklar bütünü
olduğunu,
bütün bunları sana
nasıl anlatacağım?

IV

Kalbim
ölü mevsimler gibisin
bir şeyin görünmeyen iyi yanları gibi
ama bitti mevsim,
bir başka yolcu yok sana
fark etmez gibisin.

Kalbim
demir masanın küfü, örtünün yırtığı
camın kırığı, patlayan freni hayatımın
kalbim, anla, bitti mevsim
bir başka yolcu yok sana.

VE İPEK VE AŞK VE ALEV

I

Sana böyle akmaktan çok korktuğum için
oldu her şey,
şelaleler de bu yüzden ilgilendiriyor beni.

... dünya çok üzücü bir yerdi, savaş filmlerini ve
samurayları eskisi gibi sevmiyordum.. bir boşluktan
aşağı mı bırakıyordum kendimi.. teller tenimi çizip
canımı mı yakıyordu.. mutsuzluğuma mı alışıyordum
seni severken.. yoksa kan kaybından mı ölüyordum..
Daha fazla parçalanacak parçam yoktu...

Neyse,
sevgilim telefonun öbür ucunda ruffles yiyordu.

Ben meleğimin kanatlarını kırdım,
ordan geliyorum. Siz yine de ikiz bardakları
kırmayın. Bir deliydim, elementlerin de ruhları
olduğuna inanıyordum,

aklıma suyun intiharı geliyordu hep,
şelale deyince,
divaneliği söylüyordum.

Sana böyle akmaktan çok korktuğum içindi.

Şelalenin sinirini bozdum az önce
ordan geliyorum.

II

Elveda ırmak, hoşça kal alacakaranlık
geçtim yıllar sonra anımsanacak alınganlıklardan
silahlar ve bellek gerektiren aşkın seramik
teninden, itinalı ve alıngan
yüzümün gürültüsünü unuttum
şüpheci ve med-cezir aşkından oldu böyle
acemi düştüm.
Yüzünün kayganlığından utanıp
saçlarının ritminden kaçacak kadar.

Şimdi benden bu uzak yol seslerini alsalar,
hazin öyküleri ve yüzünü özlediğim zamanları alsalar
– ormandı, yağmur sonrasıydı, tazelenen yaprakların
üzerinde su damlacıkları tutunuyordu, sanki geç bir
vakit eve dönüyordum, yüzümü heidi'ye ısmarlamıştım,
annem lastik tokalarımı yakıyor, annem beni rüzgâra
bırakıyor bu yüzden... gibi olmayacak şeyler
söylerim sana.

Anımsadıklarımın yanlış olduklarını,
yine de hepsinin bir deprem olduğunu
kim bilebilir. İkimizin arasında duran
şu boydan boya ırmak, şu boydan boya
alacakaranlık
ikimizin arasındaki şu depremin bir bellek
uykusu olduğunu kim bilecek.

Eskiden olsaydı, tuzlu düşler anımsardım
ağzımda eriyip yok olan tadını güneşin
alevin ipekle savaşını, saçlarının altından
akan ırmaklarda yıkandığım sabahları anımsardım.
Tenine dokundukça bıçak sırtı bir nefeste susan
felç olan sözleri hatırlardım,

elveda ırmak
hoşça kal alacakaranlık.

TÜLLER VE SİLAH...

Önü denizle başlayan rüzgârlı bir kasabadaydık.
Sanki yıllardır oradaydık. Her şey düzelecekti.
Orada doğmaya çabalayarak öldük.

Meleğim nehir kanatlarını uzaklıklarda yıka şimdi.

soğuktu, ısınamıyorduk. Bu kadar yakınken. Aramızda
yalnızca o hava boşluklarının dolaştığı odalardaydık.
Biriken bütün rüzgârlar işte orada, o deniz kasabasında
o çok köpekli, çok rüzgârlı yerde patladı. İkimizi aynı
gökyüzüne baktıran, neydi o, ışık söndü. Sustum.
Sustum. Sustum. Sustum.
Bütün aşkların sonunda yaptığım gibi,
konuşmak hiçbir şeyi, hiçbir şeye ulaştırmıyordu.
Biliyordum.

Rüzgârlar... pansiyon... teras
Blue cult.
Akşam yürüyüşleri. Akşamın batısına
Meleğimin kanatlarını da oraya götürerek.
Metropollerin asi özlemi sonra
Ah benim kaçık sevgilim: İstanbul.
Fincanlarda yol görünmedi bana yaz boyunca.

Terin ter, gövdenin diğer gövdeyle buluştuğu yer.
Kaç sevişme hatırlıyorsun o günlerden. Güç. Zor.
Yitik hafızam: öksüz çocuğum benim
kendini unutma olur mu?

Sustum. Sustum. Sustum. Başkalarının ilgili yollarına
adım atan ayaklarına susarak baktım. Yanımdaydın kalktın.
Gövdeni gövdemin karşısına, sana ilgili gövdelerin
yanına bıraktın. Sustum. Seni yabancı olduğun gövdelerin
arasından çekip çıkaramıyordum.
Bunu yapamayacak kadar büyümüştüm. Kendini yormanı
sessizce izleyecek kadar büyümüştüm.

Meğer dalından düşecek kadar büyümüşüm.

Yaprağın ağaçsız kalışını
ağacın çıplaklığını
rüzgârın şiddetini ve rüzgârın
onların her ikisine de ne yaptığını gördüm.

Meğer dalından düşecek kadar büyümüşüm.

Bu gece ay dörtte bir hilâl olacak
ben sana ne olmadığımı anlatacağım.
Düşen yaprakların sokaklara vuran gürültüsünü anlatacağım.
Yaprağa, ağacından düştükten çok kısa bir süre sonra
ne olduğunu anlatacağım.
Senin elementlerin yollara çıkacak.
Ellerin, gece ve keder.
Ve hâlâ akan ne varsa senin iyiliğinden olacak.

... önü denizle başlayan rüzgârlı bir kasabadaydık.
Sanki yıllardır oradaydık. Her şey düzelecekti.
Orada doğmaya çabalayarak öldük.

Şimdi beni unut sevgilim. Tenimi ve alçaklıklarımı unut.
Beni kanadı kırık küçük bir yavru gibi bulduğun, çoktandır sanki birini beklediğin varmış gibi katlandığın, o çöplükte bulduğun beni, baktığın, büyüttüğün beni unut.
Şimdi bu acıya ne benim kuş kadar yüreğim, ne senin anaç kalbin dayanır.
Sana son kez sarılıp uyuduğum o son gecede tüller ve silahlar gördüm düşümde.
Bugün ayrılığın ilk günü. Hiçbir şeyi hiçbir şeye yoramayacak kadar kara bir kının içindeyim. Kara bir kan içindeyim.
Tüller ve silah nedir bilmiyorum.

Yaşlı doğuda her şey mümkündür diyorlar:

Sonsuz sevgi, sonsuz bağlılık
ani ışık, ani ayrılık.

SAHRA VE SERAP...

Çöle bütün iyiniyetimle girmiştim.
Çöle bütün iyiniyetimle ve aptalca girmiştim.
İhanetin sarı ve sonsuz olduğunu
çok sonra öğrendim.
Beni çölden geri getirdiklerinde
uykumda pembe köpekler görüp
gülümsüyordum.

Dışarda aşklar ve anılar bıraktım
içerde adımlarım kısa bakışlarım uzak kaldı.
Oysa ben soğuk ve sisi sokakta kol kola bıraktım.
Kırık havaları nasıl sevdimdi, sizinle tekrar karşılaşsam
ölürüm gibiydi, oysa her şey paranoya ve şizofreniydi.
olmayacak geri dönüşleri, ayinleri size bıraktım.

Yüzümü ve anılarımı çıkaracak kadar güneşi yoktu
yazların. Ben sizi nasıl da ağır, nazlı ve dur bakalım
sevdiydim. Ben sizi sahrada yağmurları bekler gibi
beklemedi miydim. Bir gülün soluklanma vaktiydi, sonsuzdu,
pembeydi. Cam üstüne cam, oradaydım.
Beceriksizliğin kumral ve geçici mevsimleriydi,
ben size görkemli ne varsa hepsini bıraktım
ve kendi göğsünde büyüdüydü çocukluğum.

Yüzümü yok edecek aynayı buldunuz sonunda
avutun beni, çoğaltın beni, sırrınız oldum.
Hep bir şiirin sonu gibi konuştum, her dize
başka bir şiirden geldi, en son yanıtı buldum.

Oysa çocuktum, gün gümüştü, sahra sarıydı, belgesel
bir aşktı, her şeyden benzim uçtuydu. Çocuktum
şaşkınlığımdan guatrımı yuttuydum,
olurdu böyle şeyler, avuttunuzdu beni
nerenize yerleştim.

Yüzümü ve anılarımı çıkaracak kadar güneşi yoktu
yazların. Ağır ve nazlı, ben sizi develer tellâl değilken de
sevdiydim.

Var ettinizdi beni
hem de yok ettinizdi, bense bir çocuğun rüyasındaki
kartopu kadar gerçek olmak mı istedim.
Şimdi durdurun beni, indirin beni tesellimden
ey ruhum sen yola çık,
ben aklımı eski bahçeye gömeceğim.
Bu yaylım ateşlerinde yıkanıp
sana döneceğim.

YAZ FOTOĞRAFLARI...

I

Sevgilim beni geçmiş yazlara sal
ılık yaz akşamlarına
denizin ve göğün ritmine sal
dalganın ve günün beyazına.
Sen de kıyısında kal dalgaların
gülümse.

Sevgilim beni geçmiş yazlara sal
küçük ve kırık aşklara
limanların plonje çekilmiş fotoğraflarına sal
aylaz çiçeklerine evlerin, bakımsız sokaklarına.
Sen de bir ucunda kal balkonların
gülümse.

Sevgilim beni geçmiş yazlara sal
uzun mendireklere, akşamın alacasına
yorgun dönülen pansiyon odalarına sal
sen de kapı aralığında kal odaların
gülümse,

anı oluyor fotoğrafların.

II

Ben senin için gökyüzü oldum
fırtına oldum
geldim ve gittim
kanat çırpmazsan olmaz
anlamadan deniz nedir,
huzur mudur, durur mu öyle?
Kim bilir akşam nedir,
yüzüm kavuşur mu?

Ben senin için kanlı ırmaklar oldum.

Yüzümün akşama kavuşması ol
kanat ol, dinginim denizim ol
fırtınada duranım ol
tekrar ol
tekrar ol,

ellerini unutmadan
ellerini hiçbir yerde unutmadan
tekrar ol
tekrar ol.

III

İçimde büyüttüğüm acı
tamamlandı
çalsın şimdi valsler
mumlardan hüzün aksın
hazırım
eski bir konakta
aklını yitiren kadının olmaya.

İçimde büyüttüğüm acı
tamamlandı
geçsin şimdi trenler
raylardan gece damlasın yüzüme
hazırım
uzak bir şatoda geceleri dolaşan
kadının olmaya.

İçimde büyüttüğüm acı
tamamlandı
geçsin şimdi aramızdan
porselen sesleri ve kâhya
dışarda yağmur gümüş ve barok yağsın
hazırım.. rımm..mm
bu uzun masada, uzak
kadının olmaya.

İçimde büyüttüğüm acı
yanıltıyor.

IV

Yüzünün
kuytuluklarında büyür kadının
sorular
tarifi ve tasnifi olmayacak
aşklar giyinir
öyle çıkar kış sokaklarına,

dışarda kar usulca söylenir.

Her sabah sayarak kendini
acil ve itinalı aşklar biriktirir
sevgilinin koynunda mavi bir deniz
göklerinde kumral olacak kadar,

dışarda kar usulca söylenir.

Kışın
kuytuluklarında büyük kadının
sorular
tarifi ve tasnifi olmayacak
incelikler giyinir
bir hattat edasıyla çıkar
kış sokaklarına,

dışarda kar usulca söylenir
içimde kirli
kekeme çocuklar büyür.

Dışarda kar usulca söylenir
içimde gidilmemiş parklar
dedesi olmamış çocuklar üşür.

Suskunluğu ve dilsizliğinde
büyür kadının sorular
içimde yağmurlar boşaltan çocuklar
elimden şeker
yüzümden şaşkınlık düşürür.

Kendime de kırıldım az çok
hayatımdan teğet geçen kadınlara
olduğu kadar,

dışarda kar...

BİR MEVSİM YOK ANNE GİBİ...

I

Çocukluğumdan kesilen saçlarımı
geri istiyorum berberlerden
(anneme küstüğüm için oluyor bütün bunlar)
yüzümü ve dizlerimi bi koşu
kanatıp okulun bahçesinde
tekrar dönerim, hemen.
Büyüklere mahsus şeyler de konuşuruz
seninle istersen.

Yoruldum çok
kente ve sana durmaktan
öfkem ne sana ne de başkasına
üstelik geceden Marilyn Monroe
ve senin gözyaşın geçti
hadi barışalım.

Hem hiçbir mevsim ısıtmaz ellerimi
anne gibi
istersen kahve içip fal da bakarız yine
bana üç vakte kadar bir yolculuk görünür
belki ay doğar fincanda hanemize.

Alevi içine bakan bir mumum ben
derine kaçan bir anıyı istiyorum
berberlerden.

II

Irmak bitti
devrildi dağ
büyüdüm.

Çocukluk anılarımdan
düşecek kadar
kırıldı âvâz
yüzümden kovuldu
anneler korosu
söndü ateş.

Kahvaltı masalarına geç kaldım
kirlenmiş bütün bardakların yalnızlığı bana,
ve ince kaldım belki
sabah zamanına.

Hey aynalardan içeri kaçan çocukluğum
nöbetçi aspirinler, diş macunları
tekrar dönerim,

ırmak akar tekrar yatağından
dağ yerinden doğrulur
uzaklığım biter
gölgem yanıma düşer belki yeniden,

kim bilir
belki dedem bile olur
vicks kokulu yastıklar kalır bana ondan
ve ahdım var
onlardan kalma sehpaları kirletirim
bu sefer.

III

Buralara kadar gelinmişse
gece kendini uyur
kendine küser eşya
kendi cinayetine kurbandır metal

söz kendini söylemiş, yorulmuşsa
yağmur kendi içine yağar
asfalt bir çılgınlığa yürür kendini,
buraya kadar gelinmişse
uyku bile kendini uyur.

Yok yerlere gelindi
boş yerlere gelindi
kemanlar kendi sesinden içlendi
ben senin sessizliğinden
eşya boşuna küstü kendine
gece boşuna delindi,

yaşamımın güç yanlarından biri olma
lütfen, şimdi bu kavgayı unutmak da
hatırlamak da çılgınlık olur
gel biz seninle kahraman olalım
ne hatırlayalım bunu
ne unutalım.

DELİLİRİKLER

UZAK KIZKARDEŞ

Anım,
geçmiş zamanım,
uzaklarım,
arama!
hâlâ bir ateş yakar mesafeleri
bilirim.

Sarhoşluğum,
çocukluğum,
kırgınlığım,
ses verme!
çorak bir mevsimdir
uzak kızkardeşliğim
hâlâ rüzgârlar eser
bilirim.

Anım,
tebaanım,
yabancınım,
ses verme!
tenhan olurum
bir gece bir yerde
rüzgâr ve su karışır
bilirim.

DELİLİRİKLER I

Betonun hüznünden doğdum
suyun isyanından
güneşin kırılganlığına dokunup
geliyorum.

Sana söz yakışır, ağzını hazırla.

Kırık bir şehir hikâyesinden doğdum,
kırk meseleden
bardaklar ve demli çaylara dokunup
geliyorum.

Sana söz yakışır, elma de.

Aslı ve Astar'ı olmayan bir hikâyeden doğdum,
karşı'lar ve balkonlardan
korna seslerine karışıp
geliyorum.

Sana söz yakışır, ağzını hazırla.

O eski hikâye bitti,
şaşkınlığımdan doğdum
denize düştüm
kuruyup geliyorum.

Aslında
hazin bir öyküdür bu
anlatmaya yakışmaz sesiniz
yanımdaki bütün sandalyeler boş,
alabilirsiniz.

Oturunuz.

... bolerokuşlarlâleliihvan
birden, gaseyan... gaseyan... gaseyan.

... sonra sarışın kadınlar esmer olup
balkonlara çıktılar
ben terk ettim beyaz çerçeveli bir fotoğrafı
ve dönmedim bir daha.

Resmim,
zayıf yüzlü, gülümsemeye yakın neredeyse
hastane penceresine dayalı
ahşap ve toz kokan bir gecede çekilmişti.

Gaseyan...
yıllar sonra kente çıktım
örümcek ağlarının, paslanmış kapıların ardından
kente çıktım,
yıllardır sallanan bir sandalyenin ardından
tozlar içinden,
uzaklara ve karalara yazıldığım mektuplardan
beyaz çerçeveli bir fotoğraftan,

gaseyan.

Burkuldum ve ağladım
kırmızı bir danstı her şey, oynadım.
Tenim ve ellerim yoktu
kimse görmedi.

Kimse görmedi, saçlarım uzamadı yıllardır.

KAYBOLANLAR İÇİN YANIP DURMA AYİNİ

Ey ölümden ve hayattan olma çocuk
Suna'yı ve denizi bildin
Şimdi bir başka soru bul kendine
bir yakamoz neden durup durup bir dubayı kovalar
gibi örneğin.

Ölümden ve hayattan çok bahsettik
suskun, ağızsız, sözsüz
ilahi bir koronun gülümsemesini istiyorum ben
yerli yersiz
hem neden küçük bir gülümseme için
büyük espriler gerekli bize
ve neden cinnet beşinci kattayken yakalar insanı
ve bu mermer insanlar nasıl olur da
romatizmadan bahsederler?

Ey ölümden ve hayattan olma çocuk
hüthüt kuşunu ve gözyaşını bildin
peki, niçin bir new york bulur kendine
tatar çağrışımlı ve balkonlu kızlar
saçlarını taşırken çınaraltının serin sabahlarına
ve bir şairin yüzüne niçin kurtlar iner her akşam,

durup dururken bir koridor ıssızlığına...

YARISINDAN SONRASI GRİ OLAN KORİDOR

Yer: Konstantinapolis
Mekân: Sınırboyları, ahşap, damar
Zaman: Cam helis
Aksesuar: Leylâki akşamlar

Cinnet gecelerine giderdi İstanbul
gider ve orada kalırdı.
İyot kokulu örtüsünü savurarak üstünden
bir deniz rengini arardı.
Sen cenevizli bir denizcisindir, hikâyeye göre,
uzun düz saçlı şairlerin dizelerine girmeyen.
... varsayımlar, yoksayımlar ve galata kulesi,
geçmiş sevdalarına gömülen prensesin
dışa bükülen dudaklarında reddin gramersiz sesi...
intihar taslaklarına ve irin gecelerine eklenen.
Sen cenevizli bir denizcisin ya hikâyede,
umarsız suskunluğunu öpersin prensesin, eğilip
... savaşlardan, kuşatmalardan çıkarsın karaya
bakışlarında denizin mirası dalgınlık...
kirpiklerinde kırılan tuz sesi... İstanbul neon kenti...
Yalnızlık yontucusu... Haliç; kızının uzun uzak saçlarını
örüyordur her akşam, uzak düşmüş anneler gibi...
... prenses ıssızlık korosuyla çıkar şehre,
cam sessizliğiyle, suskunluğunun bronz yığınıyla...

... Ve prenses çağıran ve reddeden saçlarını bir
güz çöpçüsüne bıraktı. Ve hiçbir dokunuşa uzamadı saçları
bir daha... Hikâyeye taksimetreli yolculuklar karıştı...
Ben sesimde küller uçuşan bir snoppy posteri.
Sen atsız bir moğoldun aslında.

WOMAN IN RED

Kadının ince ve uzun parmakları vardı.
Şehrin ve insanların dışına gidiyordu.

... ateş vurunca saçlarına
zaman dururdu, gözlerini saklar kuytulara,
alır başını giderdi...

sevişmeye, atlıkarıncalara, hüzünlere
giderdi.
İşte bundan, bu yüzden,
çiy düşerdi ovalara, kaygan.
Ateş tamamlardı kendini, tarih biterdi.
... kıyamet.

Kadını dalga sesinden dokumuşlardı
ay ışıklı ve kumsallı.
Kırılıyordu.

... sesi ağzından uzak bir yerdeydi.

Kadının ince ve uzun dokunuşları vardı.
ay ışıklı ve kumsallı.

PARANOYAK

Sen karanfil külleri devşiren
gözkapaklarını bir suya bırak
yüzümün bu sessiz avlusuna.

Anıları ve objeleri koru sen,
harflere dönüş sen, kendini saklayarak.

Ben bu balkonları ve fesleğenleri yazarım
Ben bu balkonları ve fesleğenleri yazarım
Ben bu balkonları ve fesleğenleri yazarım

Ben, bu balkonları ve fesleğenleri yazdıkça
PARANOYAK!

AY-RI I

Kirli ve kopuk sesler var aramızda
suç bu.

... gecenin ortasından bir garson geçiyor,
bir bardak bölüyor karanlığı...

Bak, bir kâğıtta notlar var, sana yazılan
"ben şimdi uzaklarda bir fırtınayım
gece geçen tren seslerine karışan."

Uzak ve kirli sesler var aramızda
suç bu.

... baharı ve kışı özlüyorum aynı anda
sonra yaşlanıyorum giderek
sandalyeleri çağrıştırıyor bu müzik bana...

Bak, şiirin ortasından bir garson geçiyor,
lavanta kokuları
ve ilk günler geçiyor ayrılığın ortasından
bardaklar ve çaylar geçiyor hatta.

Kirli ve üzgün sesler var aramızda
salon ışıklı, bazen gölgeli... garson fraklı,
piyanist yelkenli,
sen eskiden...
sen eskiden...
kırılganlığım geçiyor odalardan
suç bunun da adı.

Bak, bütün tınılar isyan
bütün kemanlar gece
duysana, kopuk ve uzak bir şeyler var aramızda
ya beni bırak,
ya sarıl bana.

Şimdi yalnızca can sıkıntısı
ve açık pencereler vardır, rüzgârı içeri alır
kahraman tuzağa düşmüş ve kendini yok etmiştir.
Aşk, çok telefonlu uyku aralarında geçmiştir
ter, ter, ter aralarında
öpüldükçe yiten göğüs aralarında.
Aşk, piyastoslar ve eğlenceler arasında geçmiştir.

Şimdi yalnızca can sıkıntısı
ve açık pencereler vardır, deniz savrulmuş
su ayrışmış, rüzgâr ve tuz olmuştur.
Kahraman tuzağa düşmüş,
kahraman güzel ve yiğittir,
aşk tek kişilik bir yatakta geçmiştir,
ten dokundukça çoğalmış, mekânlar silinmiştir.

Şimdi yalnızca can sıkıntısı
her
yer:
gece yarısı
kahraman ıssız ve bırakılmış
muhteşem ve bomboş bir aşk şantiyesi

öykü hep Roma'ya çıkmıştır.

APOLLON I

Bendim,
yaşadım yıllarca
bir apollon tapınağında
saçlarımı ve gözlerimi edindiğim
yıldızlara yaslanıp ağladım,
büyüdüm.

Oyuncaklarım sevgisizlikten öldü
sular bastı kentimi
sütunlar altında kaldım
tarih ve yosun altında
denizin eskittiği gülücükler altında
şimdi,
her yağmur eskitir
her yağmur ıslatır
kapı aralığından öptüğüm çocukların
anılarını.

APOLLON II

Yolculuklarda bir anı
giz kaldım caddelerinizde
kırık.. insan.. sonra
cam şaşkınlığı.
Bilme, tanıma beni
merdivenleri üçer beşer çıkmanın
sevinci yok içimde,
göğsümü sıyırıp duran şu kurumuş asma dalı
uzak bağ günlerinden kaldı.
Tekerrür,
yağmurun beton dansı
biriktiğim kapı aralıklarından
gördüm ışık ve camın ağlayışını.
Bilme, tanıma beni
gördüm, eski miydi çok zaman mı oldu
deniz taşlarının susuz rengini.
Şimdi yüzümde büzüşen çığlık
ağzımda acının gramersiz adı.

HÜZÜNLÜ GEZİNTİ GÜVERTESİ I

Kimbilir hangi ürkek mevsimi alırsın
gizlice odalara,
saçların balkonları terk edeli kimbilir
ne kadar olmuştur?
– annene göstermeden aşağı akardı saçların
kaç kez eksilip çoğalırsın dişlerini fırçalamayı
ezbere bildiğin günlerde...

Mor bir kedi geceyi sıyırarak geçiyordur
kuyruğunda teneke yıldızlar
düşlerinle buluşurken lanetli aynalarda
söylesene hangi ürkek mevsimi alırsın
gizlice odalara...

Ne gece yer rüşveti ne ben
Söz! Annene söylemem...

HÜZÜNLÜ GEZİNTİ GÜVERTESİ II

Yüzüm
hangi dağa baksam
içinde öfkelerinden habersiz
korkunç atlar gezdiren
bu sessiz, yıldızsız.
Yüzüm
hangi yola çıksam
bu yetim avlusu, bu ateş
bu ağlamaklı şey.

HÜZÜNLÜ GEZİNTİ GÜVERTESİ III

Hiç gürbüz
hiç pembe yanaklı
sayfalarımız olmadı mı bizim?
Biz hiç mavi kalacak bir mevsime
çıkmamış mıydık yorgun yokuşlarından
kışın?

Kendiliğinden gelen sözcüklerin misafirliğini
ne çok severdin,
Nasılsın...
Bugünlerde ben iyi gibiyim
yorgun gri kaideler arasında
hüzünlü bir yeşilim,
Ya sen...
Sen... Nasılsın?
Göğsündeki ağrılar nasıl?
İyi misin?

HÜZÜNLÜ GEZİNTİ GÜVERTESİ IV

Ben hangi kelimeye açsam ağzımı
Ben hangi kelimeyi nereye koysam
Bir sonbahar konaklar sesimde.

Ben hangi kelimeyle girsem akşama
Ben hangi kelimeyle nereye gitsem
Yokluğunun renginde depremler düşer boynuma.

Ben hangi yaprağın ince hüznüyüm
Sen hangi sersem haydut...

İki elimi de yüzüme sürüyorum ya
olsa olsa bundandır güzelliğim
Elsa Elsa...

Çocuk gökyüzü,
yel aralığı
takılma
yıkık surlarıma
bir deniz yürür gider orada
haydi, eyvallah.

Sen güzel insansın
herkes biliyor bunu
yaramı alıp uzak şehirlere gidiyorsun
– saçlarımı düz bir denize ısmarlıyorum

Utanma! ayıp değil ki bu
bak ben utanıyor muyum?
kanayana kadar dizlerim, misket oynarken
hem unutma herkes birilerinin yarasını taşır uzaklara.

ARALIKLAR II

Ve güzeldi,
ve kötü kadınların
odalarına kapattıkları rüzgârlar,
gezmeğe çıkmıştı
bir çığlık içinde 360 derece gülüyordum

.....

sonra,
kötü kadınlar balkonlara çıktı
Ve koronun siyah, şaşı sessizliği
değdi yüzüme.

Yüzüm ve kuşlarım hâlâ karşı kıyıda mı
bilmiyorum
bazen unuttuğum yağmurlara rastlıyorum cebimde
elimdeki portakala oturup türküler uyduruyorum
Sen benim portakal soyduğuma bakma
boğazımdaki düğümü ertelemekse bu
çok kötü,
bilemiyorum ama...

Arasam
bir not bırakırım ancak
gülüşümü unuttuğun aralıktan
aramasam
bir çocuk kanar yatağımdan

Sen hiç kelebek oldun mu,
ki,
bilmeyeceksin bu odanın eğik ritmini

İçindekiler

YERYÜZÜ HALLERİ

Zümrüdüanka 13
Denizkabuklusu 14
Karınca 15
Salyangoz 16
Tırtıl 17
Örümcek 18
Balık 19
At 20
Dağ 21
Ova 22
Buzul 23
Göl 24
Deniz 25
Çöl 26
Gül 27
Morsalkım 28
İncir 29
Zeytin Ağacı 30
Avlu 31
Kapı 32
İnsan 33
Yolcu 34
Beyaz Delik 37

20 LAK TABLET

Kapı Eşiği 45
Derin Zaman 46
Enstrümantal 47
Penguen 48
Aşk 50
Ayrılık 52
İz 53
Nar 55
Hüseynî 57
Yaprak 58
Yağmur 59
Huzur 61
Tünel 62
Olgunluk 63
Gidiş 65
Servi / Gül 66
Su 67
Düet / A 68
Düet / B 69
Mektup 70
Rüzgâr 72
Yolcunun Siyah Bavulu 73

CİNAYET KIŞI

Dua 85
Baldamlası 86
Diğer Yarı/Uçurum 87
Saf Sabır 89
Ölgün Doğa 90
Zaman 91
Hançer 92
Eski Bahçenin Hafızası 93
Ruth 95
İz 98
Cinayet Kışı 102
Kaktüs and Teksas 107
Kaktüs and Teksas 109
Masumiyet 110
Mağara Çiçeği 111
Giz 112
Eksik Cinayetler 113

BAKARSIN ÜZGÜN DÖNERİM

Kışın Bana Yaptıkları 123
Ve İpek ve Aşk ve Alev 127
Tüller ve Silah... 130
Sahra ve Serap... 135
Yaz Fotoğrafları... 138
Bir Mevsim Yok Anne Gibi... 143

DELİLİRİKLER

Uzak Kızkardeş 149
Delilirikler I 150
Delilirikler II 152
Kaybolanlar İçin Yanıp Durma Ayini 154
Yarısından Sonrası Gri Olan Koridor 156
Woman in Red 158
Paranoyak 159
Ay-Rı I 160
Ay-Rı II 162
Apollon I 163
Apollon II 164
Hüzünlü Gezinti Güvertesi I 165
Hüzünlü Gezinti Güvertesi II 166
Hüzünlü Gezinti Güvertesi III 167
Hüzünlü Gezinti Güvertesi IV 168
Aralıklar I 169
Aralıklar II 172

Metis Edebiyat | Şiir
ISBN-13: 978-975-342-513-1

Metis Yayınları,
www.metiskitap.com